

Μέρα νύχτα ἐκεῖ σιμά της
Τὴ σκεπάζει μὲ κλαριά,
Δὲν ἀφίνει ἔς τὰ νερά της
Νὰ βραχοῦν οὔτε πουλιά.

Μαραμένα ὀλογοῦρά του
Ἔρουν ἄνθη καὶ φυτὰ
Ἄλλα χεῖλη ἀπ' τὰ δικά του
Δὲν ἐγλύκαινε ἡ δροσιά.

Κι' ὅταν εἶδε ἔς τὰ πλευρά του
Μὲ ρουθούνια τεντωτὰ
Νὰ φρυμάζουν τὴν κυρά του
Χίλια τέρατα φοριχτὰ,

Νὰ βεκάζουν λυσασμένα
Τὰ κουδούνια νὰ χτυποῦν
Νὰ ζητοῦν δαιμονισμένα
Τὴν πηγὴ νὰ καταπιούν,

Στρέφει ἀνήσυχο τὸ μάτι
Τὴ βρουσοῦλα του νὰ ἰδῆ,
Ἄν κοιμᾶται ἔς τὸ κρεβάτι,
Ἄν τρομάζῃ, ἂν ἀγρυπνῇ.

Κι' ἀντὶ βλέπει ἔς τὸν καθρέφτη
Τοῦ ἔνερσος κρυφά, κρυφά,
Τὸ βοσκὸ τὸν ψυχοκλέφτη
Ποῦ τῆς ἔρριχνε φιλιὰ.

Τὸν ἀνάκραξ' ἀπ' τὴ ράχη
Καὶ τοῦ λέει: «Παιδί τρελὸ
»Μὴ μοῦ κρύβεσαι κι' ἀμάχη
»Ἀπὸ σένα δὲ ζητῶ.

»Ἐχω κόρη αὐτὴ τὴ βρούση
»Π' ἀγαπᾶς τόσο καιρὸ
»Ἐλα πιὲ νὰ σὲ δροσίση
»Τὸ παρθένο της νερό».

Τότε ἀπλώνει μὲς ἔς τὰ βάθη
Τὸ καλόβουλο στοιχειό,
Τὸν ἀφοῦ της πέρνει, πλάθει
Δίνει σάρκα ἔς τὸ νερό.

Κ' ἡ παιδοῦλα του προβαίνει
Δροσοστάλαχτη, ξανθὴ,
Φέγγ' ἡ χώρα φωτισμένη
Ἀπὸ τέτοια ἀναλαμπή.

Τοῦ βοσκοῦ μὲ μιὰ ἔς τὴν πλάτη
Σὰν πορφύρα βασιλιά
Λάμπει ὀλόχρυση ἡ φλοκάτη
Καὶ σὰ σκῆπτρο ἡ λαγουδιά.

Φεύγει π' ἄγριο τὸ κοπάδι
Χίλια δέντρ' ἀνθοβολοῦν
Χίλιαις βρούσαις τὸ λαγαδιά
Τὸ ξερό δροσολογοῦν.

Ἐλυθήκανε τὰ μάγια!
Ἐς τὸ πλευρὸ τοῦ βασιλιά
Ἐκαμάρωναν τὰ πλάγια
Τὴ γλυκειὰ τους τὴν κυρά.

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

242.

Πολλάκις ἐνοχλοῦμεν τοὺς ἄλλους, νομιζον-
τες ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ προξενήσωμεν αὐτοῖς
ἐνόχλησιν οἰανδήποτε.

243.

Ἐπιχειρήματα ὄντως ἀδύνατα ὀλίγα ὑπάρ-
χουσιν. Ἀποτυγχάνομεν δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλε-
σιν, οὐχὶ τοσοῦτον δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων,
ὅσον τῆς ῥαθυμίας ἡμῶν ἕνεκα.

244.

Πάντας κατὰ τὴν δεξιότητα ὑπερέχει ὁ τῶν
πραγμάτων τὴν ἀξίαν γινώσκων.

245.

Δεξιώτατος εἶναι ὁ γινώσκων τὴν τέχνην τοῦ
κρύπτειν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δεξιότητα.

246.

Ἡ κοινῶς νομιζομένη γενναιοφροσύνη πολλὰ-
κις κατάπλαστός τις εἶναι φιλοδοξία, μικρὰ
καταφρονοῦσα συμφέροντα, πρὸς ἐπιτυχίαν με-
γάλων.

247.

Τὸ πιστόν, τὸ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώ-
πων ἐπιλάμπων, τῆς φιλαυτίας εἶναι ἐπιπόνημα,
πρὸς σαγηνείαν τῆς πίσεως τῶν ἄλλων. Ὁργανον
εἶναι, δι' οὗ ὑψόμεθα ὑπεράνω αὐτῶν καὶ τῶν
σπουδαιοτάτων αὐτῶν ἀπορρήτων γινόμεθα
ταμίαι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ δημογηνὴς ἱστοριογράφος ὁμοιάζει τὸν
πατέρα ὅστις εἰμπορεῖ μὲν καθ' ἑαυτὸν νὰ κρίνῃ
ἐν δικαιοσύνῃ περὶ τῶν ἰδίων τέκνων, δημοσίᾳ
ὅμως ῥέπει εἰς τὸ νὰ συγκαλύπτῃ ἢ νὰ μετριάξῃ
τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν. (Κ. Παπαρρηγόπουλος).

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κρεωπώλης ἐλθὼν πρὸς τινὰ δικηγόρον «Κύ-
ριε δικηγόρε, τῷ εἶπε, ὅταν ἓνας σκύλος κάμη
ζημίαν εἶνε ὑπεύθυνος ὁ κύριός του;

— Βεβαίως.

— Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ ὁ σκύλος σας μοῦ ἐ-
πῆρε ἓνα μερὶ ἀρνιοῦ μοῦ ὀφείλετε ἓνα πέντε
καὶ ἕξ ἔτη.

— Μάλιστα εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ δικηγό-
ρος, καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι τόσα κάμνει καὶ ἡ συμβουλή
ποῦ σοῦ ἔδωκα. Ὡστε εἴμεθα ἴσα κ' ἴσα.

— Ἀνάγκη νὰ διώξωμεν ὅλους τοὺς ὑπηρε-